

[Martin Nielsen.]

vilde sige, at ogsaa det var Udtryk for en konsekvent antifascistisk Politik. Det er muligt, men i saa Fald tillægger vi hver for sig Begreberne en forskellig Betydning, og derfor forstaar vi vi ikke hinanden.

Oluf Pedersen: Det Svar, den højtærede Udenrigsminister gav mig med Hensyn til Forsvarsministerens Opfordring til Hvervning, giver mig Anledning til at spørge, om denne Opfordring er sket paa hele Ministeriets og alle de 6 Partiers Vegne. Det skulde man tro efter de Udtalelser, der blev fremsat af Udenrigsministeren, men jeg har jo Grund til at tvivle om, at det er rigtigt, efter de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram. Jeg mener, at den Udtalelse, der her er fremsat af Forsvarsministeren, er ganske uforsvarlig, jeg vil paatale den, men saa dækker Udenrigsministeren Forsvarsministeren og siger, at det staar de alle sammen bagved! Det er det jeg vil have Klarhed paa, om dette er rigtigt. Hvad angaar Deltagelsen i Besættelsen, har jeg rejst Spørgsmaalet her tidligere, og jeg stiller her det Spørgsmaal direkte til Udenrigsministeren: Er Aftalerne af den Karakter, at man kan forvente, at der skal Tropper fra Danmark til Besættelse af Tyskland, saa længe der befinder sig fremmede Tropper paa dansk Territorium?

Udenrigsministeren talte om, at jeg havde fremdraget hans Stilling til Begivenhederne den 9. April. Nej, det er Udenrigsministeren selv, der i sin Tale var inde paa, hvilken Betydning den Stilling, han havde taget, havde haft for den Situation, vi stod i. Men hele den udenrigspolitiske Linie, ikke sandt, den Politik, der var ført o. s. v. — han stod, om jeg saa maa sige, og pralede af det, der dør var gjort — synes jeg ikke kan passe. Jeg tror, at hvis man havde fulgt Udenrigsministeren fra første Færd med Hensyn til den Politik, der skulde føres her i Danmark, vilde det have været ulykkeligt for Danmark.

Udenrigsministeren vender sig, ser jeg, ligesom fornærmet over, at jeg har sagt, at denne Aftale er ikke særlig demokratisk. Det, som jeg har villet pointere, er, at de store Stater har tiltaget sig særlige Rettigheder, og det protesterer jeg for saa vidt ikke imod, for det er, om jeg saa maa sige, nødvendigt, at det er saadan. Men saa følger jeg til, at saa maa man ogsaa med Rette kunne kræve, at de store Stater skal have større Forpligtelser, og jeg vender mig nu til Regeringen og siger: Lad nu være med

at indgaa større Forpligtelser, end vi er nødt til!

Jeg har haft den Opfattelse, at den nuværende Regering i mange Tilfælde har været indstillet paa saa store Ofre som muligt, men dør siger jeg: Lad være med det! Kom i alt Fald først til Rigsdagen! Jeg tror, man godt kan sige til den højtærede Udenrigsminister — der er jo andre, der beskylder ham for det —, at han handler saadan lidt egenmægtigt. Men jeg er, som sagt, glad over, at man, hvis det bliver i den højtærede Udenrigsministers Tid en saadan Aftale skal træffes, kommer til Rigsdagen, inden det sker.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at give Baser til andre Magter husker jeg jo en Tid, hvor den højtærede Udenrigsminister ikke var Minister, og hvor Ministeren efter min Mening var lovlige aabenmundet, om jeg saa maa sige, gav lidt rige Løfter. Jeg takker imidlertid for, at jeg har faaet Besked.

Udenrigsministeren kom med noget, jeg ved ikke, om det skulde være en Slags Undskyldning for, at Rigsdagen ikke blev holdt, underrettet, og at man ikke var klar over, at Retsforbundet er her paa Rigsdagen, og at der ikke kun er de seks Regeringspartier, men jeg vil dertil gerne sige, at hvis der til sammen for Retsforbundet og Konservative er lige saa mange Medlemmer efter Valget som nu, skal jeg være godt tilfreds.

Udenrigsministeren (Christmas Møller):

Det synes jeg nu er en for lille Fremgang til de Konservative, men det gør jo endelig ikke noget; det er ikke det, vi skal drøfte.

For at der ingen Misforstaaelse skal være, vil jeg gerne sige, at det, jeg har understreget, er den Forsigtighed, som man maaske maatte vise i det ene eller det andet Tilfælde, ogsaa hvor jeg ikke selv har været med, for jeg har været i den Situation igen nogle Aar at gøre dette, fordi det simpelt hen var en Opgave, jeg havde. Og jeg vil gerne sige, at der er jo ingen, som kan være i Tvivl om, at jeg mente og mener, at det var forkert, at vi ikke forsvarede os den 9. April. Naar nu det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen talte saa stærkt om dette Forhold, kunde der maaske henvises til Norge og den Stilling, Norge har faaet, ganske vist ikke meget forskellig fra vor.

Til det ærede Medlem Hr. Martin Nielsens Bemærkninger vil jeg gerne sige, at ligesom jeg var under Besættelsen og i det Arbejde, der maatte gøres, synes jeg ogsaa, man maa være i Dag. Det kan jo ikke være